

## האשה נקנית פרק ראשון קידושין

יב.

עין משפט  
נר מצוה

ק"א מ"י פ"ד מהל'  
עניני הל' ג' סמג  
פ"ד פ"ד:  
ב [מ"י פ"ד מהל' שקלים  
הל' ג' ופ"ד מהל' טוען  
וענין הל' א' טוע"ע ח"מ  
ק"י תכ ס"ט מ"י י"ד מ"י  
ש"ס פ"ד א:]  
ק"ו ג' ד מ"י פ"ד מהל'  
אשוח הל' ט"ו סמג  
פ"ד מ"י טוע"ע אש"י  
סמג לא סמג ג':

## תוס' ר"ר הוקן

שש מנה כסף דינר.  
דינר של כסף הוא שש  
מעין. וחיישין שמא שיה  
פרוטה [במקום] איכא מאן  
דאמר דאי דינרין כדאי  
דוכחא דשוה ביה פרוטה  
מקדשת ודאי. והעיקר  
דאפילו דינרין דוכחא  
דשוה פרוטה היה ספק  
מקדשת. הראול בזהאי  
דוכחא לא שיה פרוטה,  
והספק הוא אי שיה  
פרוטה דאמרו חכמים  
בהאי דוכחא דקדוש ביה  
דוקא, או אפילו שיה  
בשום מקום אע"פ שאינו  
שוה כאן שמא יגיע  
זה לשם וישנה פרוטה,  
הילכך יש לחוש בכל  
שוה כסף שיקדש בו  
שמא יש מקום בעולם  
שישוה זה פרוטה. מהו  
כי הריא ספק הני מילי  
בדבר המתקיים, אבל דבר  
שאנו מתקיים לא הריא  
ספק מקדשת. דהא בהאי  
דוכחא לא שיה פרוטה  
ואינו מגיע לה בשום  
מקום שישנה כלום שהרי  
קודם הגיעו שם ופסד,  
וכן דעת הר"ם [אישות  
פ"ד ה"ט]. ואיכא מאן  
דאמר דאפילו במה שאינו  
מתקיים ואינו שיה פרוטה  
כאן מקדשת מספק.  
ומפרש שאין הספק בדעת  
חכמים אלא דגורין האי  
דוכחא דלא שיה אטו  
ההוא דשוה. ולא נהירא,  
שאין מקום לזאת הגזירה,  
שכל שיקדש בשוה כסף  
יעניין אם יש שם שיה  
כסף אם לא, ובלאו הכי  
לא אפשר. הילכך לא  
נפיק מיניה חורבא. (נחא  
דאוריד) [נחא דאוריד].  
אגודה של מוכין. אבא  
דכחלא. אבן של כחל  
(שהיה) [שהיה] דומה  
לכחול. וקא מעיין בה.  
שאם יבא אחר ויקדש  
אי הוה קדושין אם לאו.  
ור"ש פ"י שבא אחר  
וקדשה בפרוטה. לא סבר  
לה [דשמואל]. ואי אין  
בה כאן שיה פרוטה  
אינה מקדשת כלל ואם  
בא אחר וקדשה מקדשת  
לשני. דקדוש. ועכשיו  
החלה.

לא ס"ד. שמה נקנית בדבר שאין בו גירוע מאחר שנכתב גירוע כאן: דומיא דיעוד. כי היכי דאמר לענין ייעוד שנכתב עמו אשר לא יעדהו ולמדנו שרשאי האדון ליעדהו לו בתוך שני אמהות ומהיה מקדשת לו אם יאמר לה הרי את מיועדת לי צמה שיש לי עליך ואין לך כסף אחר ואמר לקמן (דף יח:) אין אציה רשאי למוכרה לקרונים שהיא אסורה להם משום ערוה לפי שאין אציה מקיים זה אשר לא יעדהו וגירוע מני כיעוד מה ייעוד אע"ג כו': וקידוש אשה כו'. מסקנה דמילתא דר"ל היא דקא מסיק ואומר טעמא דר"ש כדחזקיה: אף אשה

ר"ב חסדא לא סבר ליה דשמואל. הכל לא מלי לשנויי הא בקידושין ספק דלעיל משום דמיייר שקדשה אחיו אח"כ בפרוטה והיה צא רב חסדא להפקיע קידושין ראשון כדאמר לאו כל כמיך דאסרת לה אסתרא ואי הוה אחר דלאשונים ספק הוה א"כ צ"ל דלריכה גט מרשון א"כ מהיה אסורה משום דהוא גרושת אחיו: הא

שלא יהו בנות ישראל כהפקר<sup>(א)</sup>: וב"ה אומרים בפרוטה: סבר רב יוסף למימר פרוטה כל דהו א"ל אביי והא עלה קתני כמה היא פרוטה אחד משמנה באיסר האיטלקי וכ"ת ה"מ בדורו של משה אבל הכא כ"דחשבה להו לאינשי והא כי אתא רב דימי אמר שיער רבי סימאי בדורו כמה היא פרוטה אחד משמנה באיסר האיטלקי וכי אתא רבין אמר רבי דוסתאי ורבי ינאי ורבי אושעיא שיערו כמה הו פרוטה אחד מששה באיסר האיטלקי א"ל רב יוסף אי הכי היינו דתנינא<sup>(ב)</sup> צא וחשוב כמה פרוטות בשני סלעים יותר מאלפים השתא אלפים לא היינו יתר מאלפים קרי להו אמר להו ההוא סבא אבא תנינא לה קרוב לאלפים סוף סוף אלפא וחמש מוא ותלתין ושיטא הוא דהויין כיון דנפקא להו מפלגא קרוב לאלפים קרי ליה גופא כי אתא רב דימי אמר שיער ר' סימאי בדורו כמה היא פרוטה אחד משמנה באיסר האיטלקי וכי אתא רבין אמר שיערו ר' דוסתאי ורבי ינאי ור' אושעיא כמה היא פרוטה אחד מששה באיסר האיטלקי אמר ליה אביי לרב דימי גימא את ורבין בפלוגתא דהני תנאי קא מיפלגין דתניא<sup>(ג)</sup> פרוטה שאמרו חכמים אחד משמנה באיסר האיטלקי שש מעה כסף דינר מעה שני פונדיוני פונדיון שני איסרין איסר שני מוסמסים מסמם שני קונטרונקין קונטרנק שתי פרוטות נמצא פרוטה אחת משמנה באיסר האיטלקי רבן שמעון בן גמליאל אומר שלשה הדרסין למעה שני הנצין להדרים שני שמנין להנץ ב' פרוטות לשמין נמצא פרוטה אחת מששה באיסר האיטלקי לימא דמר אמר כת"ק ורבין דאמר כרשב"ג א"ל בין רידי ובין רבין אליבא דת"ק ולא קשיא הא דאיקור איסורי הא דחול איסורי הא דאיקור איסורי קום עשרים וארבע בזוזא הא דחול קום תלתין ותריין בזוזא אמר שמואל קידשה בתמרה אפילו עומד כור תמרים בדינר מקדשת חיישין שמא שוה פרוטה במדי והא אנן תנן ב"ה אומרים בפרוטה ובשוה פרוטה לא קשיא הא בקידושין ודאי יהא בקידושין ספק ההוא גברא דאקדש בזוזא דאורדי יתיב רב ישימי בר חייא קמיה דרב וקא מעיין בה אי אית בה שוה פרוטה אין אי לא לא ואי לית בה שוה פרוטה לא והאמר שמואל חיישין לא קשיא הא בקידושין ודאי הא בקידושין ספק ההוא גברא דאקדש באבנא דכחלא יתיב רב חסדא וקא משער ליה<sup>(ד)</sup> אי אית ביה שוה פרוטה אין ואי לא לא ואי לית ביה שוה פרוטה לא והא אמר שמואל חיישין רב חסדא לא סבר ליה דשמואל אמרה ליה אימיה והא ההוא יומא דקדשה הוה ביה שוה פרוטה אמר לה לאו כל כמיך דאסרת לה אסתרא לאו

לא יבא דס"ק. דהיינו כסתם ממני' וכן דרבינו לאו שהוסיפו על הפרוטות אלא האיסרין החלו ועמדו שלשים ושתים דדינר צימיהם ולעולם קצ"ב פרוטות דדינר חשוב ו' פעמים שלשים ושתים ותמלא קצ"ב וצימרי ר' סימאי היו האיסרין יקרים כמשפטם כ"ד צדינר ותמלאם שהפרוטות שהיא קצ"ב לדינר היתה אחד משמנה באיסקר: צמדי. כלומר במקום שאין תמרים מלויין: והא תנן כו'. ואם נאמנה לומר כן אין שיעור<sup>(ה)</sup> קידושין: הא בקידושין ודאי. אם ישנו שוה פרוטה במקומו הוה קידושין ודאי ואם צא אחר וקדשה אח"כ מותרת לראשון ואינה לריכה גט משני ואם אינו ש"פ במקומו קידושין ודאי לא הוה לנצל קידושין שני אצל קידושין ספק הוה ואינה מותרת לאחר כלל גט דחיישין שמא ש"פ במדי ושיעור אהני לדעת אלו הן קידושין גמורים שמאחר שקדש<sup>(ו)</sup> בפרוטה במקומם אין גמגום בדבר: צוואה דאורדי. אגודה של מוכין: והאמר שמואל. הא דלעיל חיישין שמא ש"פ במקום אחר: אגנה דכחלא. שיש שחור דומה לכחול: יסיב רב חסדא וקא מעיין כו'. לפי שצא יאמר וקדשה בפרוטה אח"כ: הכוה יומא. דיום שקדשה הוה זה ש"פ ועכשיו החלה: לאו כל כמיך. להעיד שהראשון קידושין ואוסרתה אסתרא:

לאו

(א) ויבנות קו ע"א.  
(ב) [במ"י]: כדחשבה.  
(ג) ח"כ פ' ויקרא  
פר"י יב, ד' צ"ח מד:  
עדות פ"ד מ"ו חוספתא  
דב"ב ספ"ה (ס) [במ"י]:  
קדקדש (ו) [צ"ל דאורי  
וכן בברכות ט. ובשבת  
מח. ובמנחות מב: אורחי  
ופרש"י מוכין וכן העתיקו  
חז"ל לעיל ת. ד"ה אף  
שוה ועיין בענין ערך וזו  
ג]. (ז) [במ"י]: דקדש.  
(ח) [במ"י]: הוה וכן בהמשך  
בכל הענין. (ט) [צ"ל אמה.  
(יעב"ד)]. (י) [בדפוס: ויבנות  
אסתרא]. (יא) [שמות  
כא]. (יב) [בדפוס: ויבנות  
ויבנות]. (יג) [בדפוס: ויבנות  
מדי ע"כ]. (יד) [צ"ל  
בשוה פרוטה. רש"י].  
(טו) [בדפוס: ויבנות].  
(טז) [צ"ל אחר].

## הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא קא  
וכי לקידושין:

ייעוד: פלגא דינרי. ואיכא גירוע  
עד פרוטה: כיון דאפיקסיה מפרוטה.  
אלמנה חשיבותא בעי אוקמה אדיר  
דחשיב: כהפקר. ל' לקנות בדבר  
מעט ומדברנן הוא דקאמרי לה  
צ"ש דאפיקסיה רבנן לקידושין  
הפחותין מדינר: כל דהו. כל מה  
שהדורות משנים את המטבע פעמים  
שפותחין פעמים שמוסיפין ממשקלם:  
שיער ר' סימאי. מעשה צא לפניו  
באשה שנתקדשה בפרוטה והלך  
לחיות שוה אחד משמנה באיסקר  
וצינא את הקידושין: אחד מששה.  
לקמן מפרש פלוגתיהו: א"ל רב  
יוסף. לאצ"י: אי הכי. לזין פרוטה  
פחותה מכלן: היינו דתנינא. שאני  
שונה בתורת כהנים לא וחשוב כו':  
השפא. אם הוא אחד משמנה באיסקר  
האיטלקי: אלפים. פרוטות: לא הוה.  
בשני סלעים כדפרשית בסמוך:  
יוסר מאלפים קרי להו. משנה זו  
שניה אלא הכנה מן ההקדש שמיא  
על הגיית פרוטה אשם בכסף שקלים  
לא וחשוב להמרחק מן העבירה שאף  
על השגגה לך כפרה גדולה כגון זו:  
א"ל ההוא סבא. טועה אמה במשנה  
זו דאנא תנינא לה וקרוב לאלפים  
תנינא זה: אלפא וחמש מאה ותלתין  
ופיאה כיוין. שהפלו ד' דינרין והדינר  
כ"ד איסקרים כדלקמן ואי איסקר שמנה  
פרוטות לעולם נמצאו קצ"ב פרוטות  
דדינר והשגגה דינר שבשתי סלעים  
עולים כל אחד מאתים פרוטות חסר  
שמנה הרי אף ותקליו: כיון דנפקא.  
אף השני מחציו שלשים וששה קרוב  
לאלפים קרי ליה: פונדיונין איסרין  
מסמסים קונטרונקין. מיני מטבעות  
הם קטנות זו מזו וכן הדריסין הנצין  
שמנין: נמצא פרוטה אחד מששה.  
שהאיסר אחד מכ"ד צדינר<sup>(א)</sup> כדקאמרת  
אצל הפרוטות גדולות ממה שאמרת  
שהדינר שש מעה והמענה ג' הדריסין  
הרי י"ח הדריסין לדינר והם שלשים  
ושש הנצין והם שבעים ושנים שמנין  
והם קמ"ד פרוטות חלקם לב"ד חלקים  
תמלא ששה בכל חלק הרי שש פרוטות  
לאיסקר שהוא אחד מכ"ד צדינר:

אליבא דס"ק. דהיינו כסתם ממני' וכן דרבינו לאו שהוסיפו על הפרוטות אלא האיסרין החלו ועמדו שלשים ושתים דדינר צימיהם ולעולם קצ"ב פרוטות דדינר חשוב ו' פעמים שלשים ושתים ותמלא קצ"ב וצימרי ר' סימאי היו האיסרין יקרים כמשפטם כ"ד צדינר ותמלאם שהפרוטות שהיא קצ"ב לדינר היתה אחד משמנה באיסקר: צמדי. כלומר במקום שאין תמרים מלויין: והא תנן כו'. ואם נאמנה לומר כן אין שיעור<sup>(ה)</sup> קידושין: הא בקידושין ודאי. אם ישנו שוה פרוטה במקומו הוה קידושין ודאי ואם צא אחר וקדשה אח"כ מותרת לראשון ואינה לריכה גט משני ואם אינו ש"פ במקומו קידושין ודאי לא הוה לנצל קידושין שני אצל קידושין ספק הוה ואינה מותרת לאחר כלל גט דחיישין שמא ש"פ במדי ושיעור אהני לדעת אלו הן קידושין גמורים שמאחר שקדש<sup>(ו)</sup> בפרוטה במקומם אין גמגום בדבר: צוואה דאורדי. אגודה של מוכין: והאמר שמואל. הא דלעיל חיישין שמא ש"פ במקום אחר: אגנה דכחלא. שיש שחור דומה לכחול: יסיב רב חסדא וקא מעיין כו'. לפי שצא יאמר וקדשה בפרוטה אח"כ: הכוה יומא. דיום שקדשה הוה זה ש"פ ועכשיו החלה: לאו כל כמיך. להעיד שהראשון קידושין ואוסרתה אסתרא:

## מסורת הש"ס

[illegible][illegible]

[מִסְתַּחֵם כֵּן, א] יָצָא עֲלֵיו לַעֲשֹׂה  
מִחֲמֹלָה: שִׁמְעִי שֶׁנֶּחֱמַע  
עַל עֲדוּת לֹא יֵרָאֶה עַל רֵאשִׁית  
בִּרְחָה לְעַבְדֵּי בִּרְחָה שֶׁנֶּחֱמַע  
עֲבָר מִכֵּן אֲתוּמָה מִשְׁנֵה  
מִרְדּוּתוֹ: וְלִשְׁמֹר הָיָה מִבְּיֹסֵר  
בִּרְחָה (פֶּתַח) מִכֵּן (הִרְבֵּי מִן)  
עֲבָר מִכֵּן מִדֵּם, מִדֵּם מִכֵּן וְדֵם  
שֶׁנֶּחֱמַע בְּאֶחָד שֶׁהָיוּ מִנִּינִן אַחֲרָיו  
עַל עֵד הַתְּרוּחָה הָיוּ כֵּן שֶׁנֶּחֱמַע  
שִׁמְעִי בְּרַחֲמֵי כֵּן יִשְׂרָאֵל, א  
וְדִעֲוֵי וְכוּ: וְהִלְכָתָה כִּרְבִּי יוֹסֵף  
כֵּן מִכֵּן מִדְרֹשׁ, א  
בְּרַחֲמֵי שֶׁנֶּחֱמַע תִּמְנָה אֶשְׁכַּח  
מִן בִּי מִזְכּוֹר הִיא לֹא יִמְנָה בִּי  
אֵל הִיא אֵת מִקְרָדֶיהָ לִּי בִּיה  
וְכוּ: אֵל הִיא אֵת מִן פֶּתַח  
שֶׁנֶּחֱמַע וְלִכְתּוּב אֶבְרָה לֵמֹס שֶׁנֶּחֱמַע  
יֵדִים מִכֵּן וְלִכְתּוּב מִלִּיקוֹת שֶׁנֶּחֱמַע  
עֲשָׂה אֵל עַל הַמְּגִדָּה, וְהִוא לִי  
מִכְזֹּבָה הִוא שֶׁנֶּחֱמַע וְהִוא  
עַל שֶׁ אֲחָזִי לִמְנָחֵם אֵת  
אֵל שֶׁ אֲחָזִי לִמְנָחֵם (ג, יג), א  
אֵל שֶׁנֶּחֱמַע מִן תְּשׁוּבָתָה: שֶׁנֶּחֱמַע

והוא דרבי חייא <sup>(א)</sup> דהוית  
האמר לי אם קיבל  
זרת אמר לה לאו כל  
ידיך עילואי אמרי ליה  
הא <sup>(ב)</sup> איכא סהדי  
יומא הוה ביה ש"פ  
תנהו קמן לאו היינו  
א עידיה בצד אסתן  
סבירא להו להא דרב  
בבויא דמנוולא נפשה  
איזא אישתאר מההיא  
בבנ מינה ולא משום  
אלא משום דסבירא  
יא גברא <sup>(ג)</sup> דאקדיש  
ז שלחה רב אחא בר  
כה"ג מאי שאל ליה  
ניטא כשמואל <sup>(ד)</sup> דרב  
שוקא <sup>(ה)</sup> יועל דמקדש  
בלא ידוכי יועל  
מסר מודעא אניטא  
א דרבנן יועל דחלה  
זין <sup>(ו)</sup> יועל חתנא דדייר  
לא והא ההוא חתנא  
יה ונגדיה רב ששת  
יומא חמתי מיניה  
א מגיד רב אלא על  
יודוכי ואיכא דאמרי  
שום פריצותא ההוא  
יאסא אמרו ליה והא  
תיקדוש בארבע זוזי  
תיקא אמר רבא הוה  
מעות וכל שתיקווא  
כלום היא אמר רבא  
יאמר לה יכנסו סלע  
לה התקדשי לי בו  
שת לאחר מתן מעות  
ה אינה מקודשת מאי  
עילמא רצתה דאמרה  
לא מכלל דרישא  
כי

מעות היא ולא כולם היא דהאי דשחקא משום דלא איכפת לה מימר  
ואתמרה מעיקרא לאו אדעתיה דהכי קביליתיה: **מנא אמינא לה.**  
דשחקיה דלאחר מתן מעות לאו שכלום היא: **כשעת מתן מעות.**  
אזאס קודם שקבלתן אמר לה התקדשי לי 30 מקודשת דכי קבילתיה  
אדעתא דהכי קבילתיה: **מכלל דרישא.** דלא פליג בין רתה ללא רתה:  
י

וער שמעמיד עדים על כך וקשה דצינמות פ' ר"ג (דף נב.) מיימי  
 גן כרב והתם לאו משום עדים תליא טעמא דהא יבמה מדאורייתא  
 עושין תחלת קניינן צביא' דומיא דמקדש צלא שידורי:

א ר'חמ'ה כדאמר לקמן (דף יג.) ליחזי מקודשת סתם רי'התם:  
כשם

[illegible]

לאו היינו<sup>6</sup> דריהודית דב  
לה צער לידה אמרה  
בך אבוק קידושי כי  
כמינה דאימך דאסתר  
רבנן לרב חסדא אמר  
באידיה דידעי דבההוא  
השתא מיהא<sup>7</sup> (ב) לא  
דר' חגיגה ודא"ר חנ

לפרט דניחוס לשמה  
איכא סקדי דח"כ אין לדבר סוף  
לדעולס איכא למיחס והא נמי ליכא  
לפרט והא איכא סקדי דידעי' דנהווא  
שעתא הוה ציה ס"פ דפסעא דעל זה  
רחוי להמחירי אלן נראה לר"י לפרט  
והא איכא סקדי כולמר ילא הקול שיש  
עדים בצורית או צמדית היס:

**אם** הקצנו בשבירה. אית ספרים  
שכתבו בזה משום דמנוולת  
נפשה נקל בנשאת איש וי"מ אם הקלנו  
בנשבעיה היינו משום דלפילו איכא  
הסדה שנשבעת מ"מ לא היו יודעין  
אלא שטמאה אי"כ אינה אסורה ה"מ  
(א"כ) נקל בנשאת איש דלי איכא  
ספקיה דאזתה אכנא דמוחלל אית דה  
ש"ס הויה א"ל גמורה אי"כ אין דין  
הוא שנקל עליה וי"מ אם הקלנו  
בנשבעיה משום דליכא חלא איסור לאו  
דזונה נקל בלא דליכא איסור מיתה  
ולא נהיירא שרי אסורה נמי פטמיה  
דליכא איסור מיתה אם הוא כהן ויש  
לו בן ממנה שהוא חלל ויעזוב עבודה  
במזבח נצטת וצוה יש חיוב מיתה א):  
**ועל** דמבשר גיבא. פ"ה עגון  
השולח גט לאשתו והגיע  
בשליח וא"ל גט שנתי לך בטל הוא  
באיכא ליתוס משא יתנו לה השריא  
לאחר שנטלו ונשאת וזו לא נהיירא  
דליין סברא לומר שיתן לה השליח כיון  
שהוא מוחה בו דלטו דרשיעי עסקיין  
כלקן כ"ל דלמור הכס (ויניין ד' נ"ג)  
דבראשונה היה עושה ד"ד ומבטל  
לפניהם המקין ר"ג שלא יהו עושין כן  
אלא פליגי הכס (ד' נ"ג) דליכא למ"ד  
אם נטלו מבטל ולדליה חיחא שרי

[illegible]

**בשעת** מתן מעות מקודשת. ה"ג ולא גרסינן צין רלמה צין

מינה דחיישינא לערשם שאינן כאן, והוא שיצא קול כל דהו אבל אם לא יצא קול כלל ודאי בכחביתו פקד האעז שמאסרלה. משה פתח. שמוערה. אמרנו מהוה ששהיר בן חסיד ורשע ויבטקו אפיו שורדיו. משה פתח. דבכבלי גיטא. ששולח עז לאשורו וקודם שיהיה קוניה חורבא ששליח הלך ונתנו לה והיא הלכת ונשאת ונמצא עז בטל ובגיה ממזרים, ויש פירש שהגיע ששליח ובטלי שמוערה יתנו לה שליח ארץ ששטלו ונתשבו בן. מרדכא. אינו עז שמתחבב לאשתי ארץ בטל, ארץ אפילו אם היא מאלץ שוכין ארץ לרודף, הויאל רוצה אני ארץ בטל ומיהו אינו גומר בלבו לגרשה ולא הוי גיטא עד דבטל גיטא למרדכא ורדא דאחבתי ארץ לחספה דארץ אישכילי מן שבטאן ארץ (ויבית) בהשליח. ארץ ארד מרדכא שוכין אותן לרודף, הויאל והגיע להם ששליח אונסו ארדא רוצה אני ארץ בטל למרדכא הוי עז כשר, דבאונס בלא סמית מרדכא בעינן ודימא כהדאי רוצה אני, והכיא דמסר מרדכא כדאיתא בערכין [כא] וכמו שביאנו פ' הגשש ור' הגעניס ור' ארנסא אע"ז ארץ ידע אדמרינן [ויב' מ] כל בן מרדכא דא כתיב ביה כהאנס מפלוגי ארץ מרדכא, אינו מרדכא, דכל מרדכא לגיזיל מילתא כעלמא ארץ מרדכא בחזק הבית [ויב' שם] ובטלי [כא] ארץ מילתא אמר בן ששה ארץ מאן דמסר מרדכא ארנסא מרדכא. שליחא דרבנן. כשעשה שליחורו ומוערה שו' ליד' תלמיז וימין. דעני כל בן כשמתא ארץ ארץ למשר

הרי הוא בסל דלא הוי נישא עד דמבטל למודעיה מקמי דאיכתיב אנל בחר דאכתוב חו לא

(f) ג'ם' אלאי הא אמרי איכא  
 כהדי. י"ב כך הוא גירסה  
 כהדין: (ג) שם השפא מיהא  
 ל' חסוהו ל' וחיסוהו לא נחמק:  
 (א) שם מודעא אגיסא (ועל  
 ד'זענע וכו' יומין). חלמ' וי"ב  
 כ' א' ועל דפקיד גדר שלוחי  
 ד'בבן ועל דשהי שמתא  
 ד'לתין יומין ולא אתי ותבע  
 'עמחיה: (ד) תוב' ד' הא  
 ו' ו' חנינה מבני א"י אמר:

[א] גם' ולאן משום דשמואל.  
כנ"ל:

הובא בסוף המסכת.

צ. ר. לידה. יולדת בקושי

וַיְהִי רֹצֵחַ שְׂחָטָסָר לֵב  
 בִּלְהֵ. אִמְרֵי אִבָּא אֶהָר  
 בְּיִדְיָתָא שֶׁ מְסֻסִּים אֶסְתֵּר  
 לִי רָכִי וְהִלְכִי לִי וְתוֹשֹׁ  
 לִי דְבָרִי חֲנֻנָא בְּכַחֲמוֹת  
 זֵל [א] גְּבִי בְּנִיחָא דְמָר  
 שֶׁ מְזֻלָּא אֲדַשְׁבִּינִי. אֶסְתֵּר  
 צִי. לְמַדְרַם לֵב מְרֻשָׁע שְׂחָטָ  
 שֶׁ יִנְסָ כָאן. בְּשִׁכְחָהּ שְׂחָטָהּ  
 קִי: אֵת עֲשׂוֹר בִּלְחֻכְמִים,  
 וְדִשְׁנָע שְׂחָטָה שְׂנֵשְׁבִית לֵב  
 הָ לֵב אֶלְהֻסָּה סִכְפָּה שְׂחָטָה  
 לֵב לְהַעֲמִידָה לֵב חֻקָּה  
 בְּזֻכָּתָא כְּשֶׁרָה הִיחָה, אִבָּא  
 לֵב רִצְחָתָא חֲרֻשָׁתָא מְרֻשָׁה  
 שֶׁ לֵב קִדְּשִׁי קִדְּשִׁי וְאִתְּרֵהּ  
 לֵב חֻקָּה, וְאִתְּרֵהּ דְּהִשְׁחָא לִית  
 בִּי אֵת פִּרְסֻתָּהּ הִיחָה וְנִפְקָ  
 קִי אֵת הִרְהוּסָה יִמָּל קִדְּשִׁי שְׂחָטָה  
 בִּי: אֵת מְרֻשָׁה חֲמִישִׁין לֵב.  
 ח: חֻסָּה סִכְרֵה הֶוֹאִיל הִשְׁחָטָה  
 ח: חֻסָּה לִית לֵב מִרְשָׁה  
 ח: חֻסָּה לֵב מְרֻשָׁה כְּחֻקָּה  
 פִּי אֵת דְּלֻמֵּי דְּשִׁכְחָהּ, וְאִתְּרֵהּ  
 דִּי יִמָּל לֵב כְּשֶׁמְזֻלָּא דְּחִישִׁין  
 שֶׁ אֵת פִּרְסֻתָּהּ בִּלְחֻכְמִים  
 ח: חֻסָּה לֵב נִפְקָ לֵב מִדִּי

לג' א שאר מילי דאשט איש נפ-  
ל חתישין לסהדי כמ שובאנ-  
לני. ושוטתא. כמ ש'הס. נ-  
גט לאשטו ביטלו בפני שנים, ו-  
כ פ'ה"ם (גירושין פ"ו ה"כין).  
בפני ענינים, אם אמר לשנים  
וה ריע להם שמחתא אונסו יאמ-  
ר דאבכותו וט אה מנהי דה-  
בר ש'הוא אונס אצ"י דהיה מאמ-  
ר דא"י מקמי דאיכותיב גטאל  
מוע' אה הדיאד עניני דליכטיל  
כרזא מדעא הדיאד אצ"י מדעא,  
ה' א במקח וממכר אבל בנט  
ג'א, ובהדיא אסורין עובדין ון  
ש'הא חביב' דמזמין לדון,

[illegible]